

บทที่ 4

ทักษะการทำหน้าที่ กลยาณมิตรทางจิตใจ

เนื้อหาบทที่ 4

ทักษะการทำหน้าที่กัลยาณมิตรทางจิตใจ

- 4.1 ความรู้เรื่องหัวใจเพื่อการสร้างให้เกิดกำลังใจ
- 4.2 การเตรียมจิตใจก่อนการไปทำหน้าที่กัลยาณมิตร
- 4.3 การสร้างกำลังใจเพื่อไปทำหน้าที่กัลยาณมิตร
- 4.4 กรณีตัวอย่างการทำหน้าที่กัลยาณมิตร

1. มนุษย์ประกอบด้วยกายกับใจ ใจนับเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในตัวมนุษย์ และสามารถนำไปสู่ความสุขความสำเร็จให้แก่มนุษย์ได้ การทำหน้าที่กัลยาณมิตรทางจิตใจนั้น ผู้ทำหน้าที่จำเป็นจะต้องศึกษาให้รู้จักและเข้าใจในธรรมชาติ องค์ประกอบและการทำงานของจิตใจมนุษย์ อีกทั้งต้องรู้จักกิเลสที่มาทำจิตใจของมนุษย์ให้เศร้าหมอง ตลอดจนถึงรู้วิธีการ ในการกำจัดกิเลสทั้ง 3 ตระกูล ให้หมดสิ้นไปจากจิตใจของมนุษย์
2. การทำหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จ เราต้องเริ่มต้นโดยการทำหน้าที่กัลยาณมิตรให้แก่ตนเองก่อนเป็นอันดับแรก กล่าวคือ การเตรียมใจให้ใสสะอาด และมีกำลังใจแล้วจึงจะสามารถไปทำหน้าที่กัลยาณมิตรให้กับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี ดังนั้นจึงต้องมีการเตรียมใจให้ใส ให้มีกำลังใจก่อนการไปทำหน้าที่ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญ ในพระพุทธศาสนาได้กล่าวถึงวิธี ในการเตรียมใจให้ใส และเตรียมใจให้มีกำลังใจโดยการนั่งสมาธิ แผ่เมตตา อธิษฐานจิต ตลอดจนถึงการได้ตระหนักถึงเป้าหมายชีวิต ซึ่งวิธีการเหล่านี้มีหลักการและรายละเอียดที่ควรต้องฝึกฝน และหมั่นปฏิบัติ
3. การทำหน้าที่กัลยาณมิตรทางจิตใจ ให้มีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จ อีกแนวทางหนึ่งคือการได้ศึกษาจากตัวอย่างของผู้ที่ได้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรมาก่อน โดยตัวอย่างที่ดีจะทำให้เราเกิดข้อคิด ได้เห็นแบบอย่าง และมีแนวทางที่สามารถนำไปฝึกฝน ปฏิบัติหรือพัฒนา แก้ไขปรับปรุง ให้เกิดประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จให้ยิ่งขึ้นไปได้ อีกทั้งยังก่อให้เกิดกำลังใจในการออกไปทำหน้าที่กัลยาณมิตรให้แก่กันและกันด้วย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อก่อให้มีการพัฒนาทางด้านจิตใจให้สูงขึ้นหรือดีขึ้น เพราะถือว่ามีส่วนสำคัญของการทำหน้าที่กัลยาณมิตรให้กับชาวโลก เช่น การไปให้กำลังใจหรือยกระดับจิตใจของชาวโลกให้สูงขึ้น
2. เพื่อให้เห็นความสำคัญของการเตรียมจิตใจ เพื่อใจของเราจะได้ผ่องใส ก่อนที่จะไปทำหน้าที่กัลยาณมิตร
3. เพื่อสร้างให้มีมโนปณิธานของการทำหน้าที่กัลยาณมิตร ด้วยใจที่มีความปรารถนาดีต่อบุคคลทั้งหลาย

บทที่ 4

ทักษะการทำหน้าที่กัลยาณมิตรทางจิตใจ

ผู้จะทำหน้าที่กัลยาณมิตรให้ประสบความสำเร็จได้อย่างดีนั้นจะต้องหมั่นทำใจให้ผ่องใสอยู่เสมอและมีปณิธานที่หนักแน่นมั่นคง มีความรู้และเข้าใจวิธีการทำหน้าที่อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง เพราะหน้าที่สำคัญของการไปเป็นกัลยาณมิตรให้กับชาวโลกนั่นก็คือ การไปให้กำลังใจและยกระดับจิตใจของชาวโลก ให้สูงขึ้น ด้วยศีลธรรม ดังนั้น ทั้งฝ่ายผู้ไปทำหน้าที่กัลยาณมิตร และฝ่ายผู้จะได้รับการเป็นกัลยาณมิตร ต่างจะต้องก่อให้เกิดมีการพัฒนาทางด้านจิตใจให้สูงขึ้นหรือดีขึ้น โดยฝ่ายแรกจะมีจิตใจสูงขึ้นด้วยความเป็นผู้ให้ ส่วนฝ่ายหลังจะมีจิตใจสูงขึ้นเพราะการได้รับคำแนะนำที่ดีงามและมีประโยชน์

4.1 ความรู้เรื่องของใจเพื่อการสร้างให้เกิดกำลังใจ

ทั้งนี้ต้องเข้าใจในเบื้องต้นเกี่ยวกับ “ใจ” ว่า ความสำเร็จของคนทั้งหลายนั้นเริ่มต้นที่ใจถ้าบุคคลใด รักษาและควบคุมจิตใจของตนเองได้ ก็จะสามารถกุมความสำเร็จได้ทุกอย่าง แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากควบคุมจิตใจตัวเองไม่ได้ บุคคลนั้นก็จะสูญเสียทุกอย่างไปเช่นกัน ซึ่งใจคนเรามีส่วนประกอบและมีกระบวนการทำงานคล้ายกับเครื่องยนต์เครื่องจักร ที่มีการทำงานประสานกันเป็นทอดๆ ของอุปกรณ์ต่างๆ ดังนั้น ถ้าอุปกรณ์ส่วนใดเกิดชำรุด หรือบกพร่อง ก็ส่งผลให้การทำงานไม่สามารถบรรลุผลสมบูรณ์ได้

กล่าวโดยย่อว่าใจคนเราคือ ธาตุกายสิทธิ์ชนิดหนึ่ง อาศัยอยู่ในกาย มีอำนาจรู้ ทำหน้าที่ประสานงานกับประสาททั้ง 5 นั้น คือ

1. บังคับใช้ประสาททั้ง 5 (ประสาทตา หู จมูก ลิ้น กาย)
2. รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับประสาททั้ง 5 ด้วยอาการ 4 อย่าง คือ

เห็น ได้แก่ รับภาพ รับเสียง รับกลิ่น รับรส รับโผฏฐัพพะ (สิ่งแตะต้องกาย) รับอารมณ์ที่กระทบผ่านมาทางประสาททั้ง 5 แล้ว เปลี่ยนสิ่งที่มากระทบทั้งหมดเหล่านั้น ให้เป็นภาพ

จำ ได้แก่ บันทึกภาพต่างๆ ที่เห็นผ่านมาแล้วนั้นไว้อย่างรวดเร็ว เหมือนภาพที่ถูกบันทึกไว้ในฟิล์มภาพยนตร์ เพื่อเก็บไว้เป็นข้อมูลต่อไป

คิด ได้แก่ ใคร่ครวญพิจารณาข้อมูลต่างๆ ที่จำได้แล้วนั้น ไปในทำนองว่า ดี ชั่ว ชอบ ชัง หรือเฉยๆ

รู้ ได้แก่ ตัดสินใจเชื่อหรือรับทราบถึงสภาพสิ่งต่างๆ (ที่มากระทบกับประสาททั้ง 5 ก่อนที่จะ

รับและจำได้) ว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้

หากใจของคนเราคิดดี ย่อมเป็นเหตุให้บุคคลนั้นพูดดี ทำดีตามไป แต่ถ้าใจคิดไม่ดี ย่อมเป็นเหตุให้บุคคลนั้นพูดชั่ว ทำชั่วตามไป ผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งมั่นได้เป็นนิคัณธ์ ย่อมเป็นผู้มีใจผ่องใสเข้มแข็ง มีความเห็นถูกต้องตามความเป็นจริง แต่สิ่งที่ทำอันตราย คอยรังควานให้ใจลำบาก อ่อนแอ เศร้าหมอง เรียกว่า กิเลส

กิเลสทำให้คนดีกลายเป็นคนชั่ว ทำให้คนใจดีกลายเป็นคนใจดำ ทำให้คนใจงามกลายเป็นคนใจง่าย ทำให้คนอ่อนโยนกลายเป็นคนหยาบกระด้าง ยิ่งกว่านั้นยังทำให้คนบังอาจทำความผิด ทั้งๆ ที่รู้ ทำให้คนไม่อาจทำความดีเพื่อบรรลุมรรคผลนิพพาน กิเลสมีอยู่หลายประเภท เช่นเดียวกับโรคต่างๆ ของร่างกายซึ่งมีอยู่มากมาย แต่ที่เป็นตัวการใหญ่ๆ มีอยู่ 3 ตระกูล คือ

- 1) ตระกูลโลภะ
- 2) ตระกูลโทสะ
- 3) ตระกูลโมหะ

กิเลส ทุกตระกูลเมื่อเข้าครอบครองใจของผู้ใดได้แล้ว ย่อมทำให้ใจของผู้นั้นขุ่นมัวลงทันที การทำงานของใจทั้ง 4 ขั้นตอนก็วิปริตคลาดเคลื่อนไป คือ

เห็น ไม่ตรงตามความเป็นจริง เหมือนภาพบนจอโทรทัศน์ที่ถูกคลื่นรบกวน

จำ ผิดๆ ไขว่ๆ เขวๆ เลื่อนๆ ล่างๆ สลับหน้าสลับหลังไม่ต่อเนื่องกัน

คิด ลับสนวนวาย จากถูกกลายเป็นผิด ดีกลายเป็นชั่ว รักกลายเป็นชัง ตามข้อมูลที่จำมาผิดๆ เหล่านั้น

รู้ ปักใจเชื่อตามความคิดผิดๆ เหล่านั้น กลายเป็นคนใจวิปริต ใจบาป สามารถทำความชั่วได้ โดยไม่รู้จักรู้กลัว ไม่รู้จักอาย

กิเลสทั้ง 3 ตระกูล คือ โลภะ โทสะ โมหะ จึงเป็นต้นเหตุให้คนทำชั่วทุกอย่าง เป็นมูลเหตุแห่งบาปทุกชนิด อุปมาได้ว่าโรคที่เกิดในกายสามารถกำจัดการรักษาให้หายสิ้นได้ด้วย “ยา” ฉะนั้น กิเลสที่เกิดในใจก็สามารถกำจัดให้หมดสิ้นได้ด้วย “บุญ” ฉะนั้น ดังนั้น เมื่อกิเลสที่คอยคุกคามใจมนุษย์มีอยู่ 3 ตระกูล คือ โลภะ โทสะ โมหะ จึงจำเป็นต้องตั้งใจปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อสร้างบุญขึ้นในใจให้มีกำลัง เหนือกิเลสให้ครบทั้ง 3 ประการ คือ ทาน ศีล ภาวนา และคอยเสริมสร้างกำลังบุญเหล่านี้ให้เข้มแข็ง ยิ่งขึ้น จนสามารถทำลายล้างกิเลสได้อย่างเด็ดขาด ใจจึงจะปลอดภัยประสบสันติสุขได้อย่างแท้จริง เพราะฉะนั้น หน้าที่กัลยาณมิตรก็คือ หน้าที่ที่จะไปยกระดับจิตใจชาวโลกให้สูงขึ้น หน้าที่นี้จึงเป็นหน้าที่อันสูงส่ง เพราะเป็นหน้าที่ของผู้ชี้ทางบุญให้กับชาวโลกทั้งหลาย

4.2 การเตรียมจิตใจก่อนการไปทำหน้าที่กัลยาณมิตร

เมื่อเตรียมความรู้ อุปกรณ์ และสุขภาพร่างกาย พร้อมทั้งจะทำหน้าที่กัลยาณมิตรแล้ว ก่อนที่เราจะออกไปทำหน้าที่ให้แก่ผู้อื่น เราต้องทำหน้าที่กัลยาณมิตรให้แก่ตนเองเสียก่อน คือ การเตรียมใจให้ใสสะอาด บริสุทธิ์ ควรหาเวลานั่งสมาธิทำให้หยุดนิ่งให้ได้อย่างน้อยครึ่งชั่วโมง ใจของเราจะได้ผ่องใสบริสุทธิ์ และเกิดความปรารถนาดีมีกำลังใจ ที่จะนำสิ่งอันเป็นมงคลไปสู่บุคคลที่เรารู้จักซึ่งเขากำลังรอเราอยู่

เมื่อใจใสดีแล้วจึงแผ่เมตตา แผ่ออกไปอย่างกว้างขวางตั้งแต่ตัวเรา เมื่อแผ่เมตตาแล้ว ต่อจากนั้นให้เราอธิษฐานจิต โดยนึกถึงบุญบารมีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ ผู้มีพระคุณทุกๆ ท่าน และบุญบารมีของตัวเอง ขออานุภาพแห่งบุญบารมีทั้งหลายเหล่านั้น ส่งผลดลบันดาลให้เราจะมีจิตใจใสสะอาด ผ่องใส รองรับธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้โดยง่าย ให้สามารถทำหน้าที่กัลยาณมิตรได้อย่างดีเยี่ยม ให้ได้พบแต่บุคคลที่เป็นสัมมาทิฐิ และพร้อมจะรับฟังคำแนะนำของเราด้วยสติปัญญาอันเลิศ และขอให้ชีวิตของเราจะเป็นไปเพื่อการสร้างบุญสร้างบารมี เป็นไปเพื่อความพ้นทุกข์

ทั้งนี้ เราจะทำหน้าที่กัลยาณมิตรให้บริบูรณ์ ด้วยกำลังใจอันเข้มแข็ง ไม่ย่อท้อหรือท้อถอย ไม่ให้อุปสรรคเพียงน้อยนิด มาทำลายความปรารถนาดีอันแน่วแน่ในดวงใจของเราได้เลย

ในการทำหน้าที่กัลยาณมิตรนั้น เราจะต้องพบเจอทั้งคนดี และคนที่ยังไม่เข้าใจ อาจจะมีปฏิกิริยาตอบสนองทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งผู้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรย่อมทราบดีว่า คนเรานั้นมีหลายระดับ ดังที่เปรียบเทียบไว้เหมือนบัว 4 เหล่า และบุคคลที่เราจะไปเป็นกัลยาณมิตรให้ นั้น มีหลายประเภท เราจะต้องใช้ความอดทนและมีการฝึกฝนอบรมจิตใจตนเองมาเป็นอย่างดี ดังเช่น ตัวอย่างพระมหาเถระรูปหนึ่งของวัดพระธรรมกาย ท่านเคยเล่าประสบการณ์ตอนหนึ่งที่ท่านไปทำหน้าที่กัลยาณมิตรไว้ว่า

“หลังจากที่ได้ผ่านการทำหน้าที่กัลยาณมิตรมานาน อาตมาพบว่า ทำหน้าที่เรามีศรัทธาต่อพระพุทธศาสนา ต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ ต่อบุญและผลของบุญ เป็นสิ่งที่สำคัญมาก บุคคลที่เราไปพบมีหลายรูปแบบ ส่วนใหญ่ผู้ชายจะมีท่าทีของผู้ที่ใช้ปัญญานำหน้าบ้าง มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองบ้าง ซึ่งพอไปทำหน้าที่จริงๆ แล้วจะเจอคำถามมากกว่าจะปลุกศรัทธา แต่ละรายได้ต้องใช้เวลาพอสมควร เพราะเขาจะถามไปถามมา วนไปวนมาไม่รู้จบ เราก็ตอบเท่าที่เรามีภูมิรู้ให้เขาเข้าใจ แต่มีกัลยาณมิตรบางท่านที่ไปทำหน้าที่บอกบุญ ท่านไม่รู้ธรรมะอะไรมากมาย แต่มีศรัทธาต่อพระพุทธศาสนา ศรัทธาคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ศรัทธาต่อปฏิบัติของวัดมาก ว่าวัดนี้เป็นวัดที่จะเผยแผ่ธรรมะให้คนได้เข้าถึง แก่นของธรรมะ ให้คนได้เข้าถึงความสุข จากการปฏิบัติธรรมจริงๆ ความศรัทธาที่เกิดจากการสร้างวัดนี้เป็นสิ่งที่คนฟังรับได้ สื่อสารกันได้ ถ่ายทอดความรู้สึกถึงกันได้โดยอัตโนมัติ และเป็นเรื่องแปลกที่พอพูดเพียงไม่กี่คำ คนฟังก็มีศรัทธาทำบุญเลย”

“อีกสาเหตุหนึ่งอาจเนื่องมาจากการที่เราไปทำหน้าที่กัลยาณมิตรนั้น หากเราพูดออกมาจาก ความปรารถนาได้อย่างจริงใจ อยากสร้างบุญใหญ่ และมี ศรัทธาจริงๆ ทุ่มเท็จจริงๆ คนฟังก็รับได้ มีสาธุชนบางท่านเคยพูดให้หลวงพี่ ได้ยินว่า ผมไม่รู้หรอกว่าวัดเป็นอย่างไร อยู่ตรงไหน บุญเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ รู้แต่ ว่าเห็นคุณมีศรัทธา ผมก็เลยมีศรัทธาในตัวคุณ แค่นี้เอง คือเห็นแล้วมีความรู้สึก ว่าสิ่งที่เราทำมันสื่อถึงกันได้ จุดนี้เป็นจุดที่ได้ผลมาก”

“หากเราฝึกกาย คำพูด และจิตใจให้พร้อม ทำที่เราดี จิตใจเราสูงส่ง เพียงพอ เราจะทำหน้าที่นี้ได้เป็นอย่างดี และเมื่อเราฝึกฝนในสิ่งเหล่านี้ได้ หลวงพี่เชื่อมั่นว่าต่อไปเราจะอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ อยู่กับใครก็อยู่ได้ เพราะเราจะมี คุณธรรมในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เข้ากับผู้อื่นได้ รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา คุณธรรมหลายๆ อย่างในตัวเราจะเจริญงอกงามขึ้นได้จากการทำหน้าที่ของ กัลยาณมิตรนี้เอง”

แต่อย่างไรก็ตาม เราเข้าใจแล้วว่า

“ใจเป็นธาตุสำเร็จ”

“ความสำเร็จอยู่ที่ใจ”

“ใจเป็นนาย กายเป็นบ่าว”

“ทุกอย่างสำเร็จได้ด้วยใจ”

ดังนั้น จากคำกล่าวข้างต้นจะทำให้เราตระหนักได้ว่า จิตใจมีความสำคัญต่อบุคคลเป็นอย่างมาก เพราะถ้าใจสู้ ใจมีความอดทน มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ทุกอย่างย่อมเกิดขึ้นได้ เราในฐานะผู้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรจึงควรฝึกจิตเสมอๆ โดยการนั่งสมาธิเพื่อให้จิตมีพลัง ที่จะไปยกระดับจิตใจเพื่อนร่วมโลกทั้งหลายให้สูงขึ้นได้

4.3 การสร้างกำลังใจเพื่อไปทำหน้าที่กัลยาณมิตร

ในการทำหน้าที่กัลยาณมิตรนั้น เราจะต้องตระหนักให้ได้อย่างชัดเจนว่า เราเกิดมาทำไม และทำไมเราจึงต้องมาทำหน้าที่กัลยาณมิตร เมื่อเราทราบแล้ว ย่อมจะก่อให้เกิดกำลังใจแก่ตัวเรา ดังเช่น โอวาทตอนหนึ่งของพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ ท่านได้ชี้ให้เห็นถึงชีวิตและเป้าหมายของทุกชีวิต ว่าควรจะเป็นไปอย่างไร และเมื่อจะทำให้ชีวิตมีคุณค่าด้วยการทำหน้าที่กัลยาณมิตรนั้น จะได้รับอานิสงส์ ใดๆ ดังนี้¹

¹โอวาทพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ เนื่องในวันขึ้นปีใหม่ พุทธศักราช 2547

“เราเกิดมา เป้าหมายก็เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง และเพื่อสร้างบารมี เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ในแต่ละภพชาติ ก็ต้องการที่จะแสวงหาทางหลุดทางพ้นจากกิเลสอาสวะ เข้าถึงความสุขอันเป็นอมตะ เป็นอิสระจากการบังคับบัญชาของพญามาร เข้าถึงความสุขล้วนๆ แล้วก็ทำพระนิพพานให้แจ้ง จะแจ่มแจ้งได้ก็ต้องหยุดกับนิ่งจนกระทั่งเข้าถึงกายธรรมนั้นแหละ ถึงจะเข้าถึงพระนิพพานได้ เพราะเราเกิดมาก็เพื่อการนี้ ถ้ายังไม่เจอก็ต้องเกิดใหม่เพื่อแสวงหาสิ่งนี้ ถ้าเจอแล้วก็ไม่ต้องเกิดกันอีกหรือถ้าเจอแล้วแต่ยังไม่ถึงที่สุดถึงเกิดอีกก็เกิดอย่างมีความสุข อยู่อย่างสบายๆ มีชีวิตที่ท่องเที่ยวอยู่ใน 2 ภูมิ คือ ในมนุษย์และเทวโลก”

ผู้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรบางครั้งอาจจะมีความเห็นเหนื่อย ท้อถอย แต่เมื่อได้ทราบถึงความจริงของชีวิตแล้ว ย่อมจะตระหนักว่า เวลาชีวิตนั้นมีคุณค่า เมื่อคำนึงถึงสิ่งนี้ ย่อมจะก่อให้เกิดกำลังใจที่จะใช้เวลาของชีวิตให้มีคุณค่าด้วยการทำหน้าที่กัลยาณมิตร ดังที่พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิได้ให้โอวาทต่อไปอีกว่า

“เราต้องตายนะลูกนะ อย่าไปชะล่าใจ กายหยาบเราอาศัยอยู่ชั่วคราวเท่านั้น ไม่ช้ำมันก็ต้องแตกดับไป กำหนดไม่ได้ด้วยว่า จะไปตอนไหน เวลาไหน บางคนก็จากไปเมื่อปลุมนวัย บางคนก็มัชฌิมวัย บางคนก็ปัจฉิมวัย สถานที่จะตายเราก็เลือกไม่ได้ จะตายในบ้าน นอกบ้าน โรงพยาบาล ในวัด หรือที่ไหนเราก็เลือกไม่ได้เหมือนกัน โรคภัยไข้เจ็บ หรืออาการที่ไป เราก็เลือกไม่ได้ บางคนก็ตายแบบชราภาพ บางคนก็เจ็บป่วยไข้ บางคนก็ประสบอุบัติเหตุเภทภัยต่างๆ ตายไปแล้ว ชีวิตหลังการตายนั้นยาวนานนัก เป็นอยู่ได้ด้วยบุญและบาปที่เราได้กระทำไว้ตอนที่ เป็นมนุษย์เท่านั้นที่จะหล่อเลี้ยงเราไว้ ถ้าตอนมีชีวิตอยู่เราสร้างบุญกุศลเอาไว้บุญก็จะพาเราไปสู่สุคติภพ หล่อเลี้ยงให้เรามีความสุขในสุคติโลกสวรรค์ ถ้าบาปหล่อเลี้ยงก็ต้องไปอบายภูมิ ไปเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นอสุรกาย เป็นเปรต เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น ทุกข์ทรมานอยู่ยาวนานนักทีเดียว”

“เพราะฉะนั้น ความตายไม่มีนิमितหมาย เราจึงไม่ควรประมาท ไม่ควรชะล่าใจ ต้องมีความพร้อมเสมอ เราจะพร้อมและไม่กลัวต่อมรณะภัยได้ก็ต่อเมื่อเราได้สั่งสมบุญกุศลเอาไว้ด้วยการให้ทาน รักษาศีล แล้วก็เจริญภาวนาอยู่เป็นนิตย์ คือ ทำสมาธิเสมอทุกวันไม่ให้ขาด แม้แต่วันเดียว ทำมากบ้าง น้อยบ้างเราก็ทำไป”

“เพราะว่าบุญควรจะทำให้มากๆ ทั้งทาน ทั้งศีล ทั้งภาวนา อีกทั้งหน้าที่กัลยาณมิตรต้องทำให้มันครบถ้วนบริบูรณ์ เมื่อเราสั่งสมบุญกันเต็มที่แล้วเราก็จะมีความสุขอยู่ในตัว มันจะมีมหาปีติเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา พร้อมเสมอไม่ว่าจะละสังขารด้วยอาการใด ที่ไหนก็ไม่หวั่นไหวเพราะเรามีบุญเป็นที่พึ่ง ยิ่งเราเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวก็ยังมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง พอถึงพระรัตนตรัยในตัวแล้วเราจะเลือกเกิดในภพภูมิไหนก็ได้ ในสุคติภพ ภูมิไหนก็ได้ เหมือนเศรษฐีมหาเศรษฐีที่มีทรัพย์มาก จะไปอยู่ในสถานที่ที่ส่วยงามประณีตสะดวกสบายตรงไหนก็ได้ เราต้องหมั่นสั่งสมบุญ อย่าไปชะล่าใจว่า เราทำบุญมาตั้งเยอะแยะแล้ว ถ้าบุญเราเยอะเราก็ต้องสมปรารถนาในทุกสิ่ง สมหวังตั้งใจ แต่บางครั้งเราก็สมหวัง บางครั้งเราก็ไม่สมหวัง บางครั้งชีวิตก็ราบรื่น บางครั้งมันก็ซลุกซลัก ก็เป็นเรื่อง บ่งชี้ว่าเรายังสั่งสมบุญมาไม่มาก อย่าไปคิดว่า เราทำกันมามากมายแล้ว”

พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ ท่านให้ความสำคัญของการทำหน้าที่กัลยาณมิตรเป็น อย่างยิ่ง เพราะหน้าที่กัลยาณมิตร คือ การสร้างบารมีสั่งสมคุณงามความดีที่สูงส่ง และทำให้ชีวิตมีคุณค่าต่อชาวโลก

“การที่พวกเราได้ก้าวเข้ามาสู่เส้นทางธรรม เป็นนักสร้างบารมี และตั้งใจจะมาเป็นนักรบแห่งกองทัพธรรมนี้ ถือว่าเป็นความตั้งใจที่ดีที่สุดแล้ว เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เพราะสิ่งนี้หรือภารกิจนี้ คืองานที่แท้จริงของเรา เราเกิดมาพร้อมกับภารกิจหน้าที่ที่จะต้องทำกันต่อไป ไม่มีถอยหลังกลับ ฉะนั้นให้รู้สึกเป็นเกียรติ มีปีติและภาคภูมิใจที่ได้รับหน้าที่นี้ เพราะหน้าที่อันยิ่งใหญ่นี้ เราต้องทำกันไปเป็น หมู่คณะจึงจะสำเร็จ トラバດที่เรายังไม่ถึงจุดหมาย คือ ที่สุดแห่งธรรม เราก็จะต้องร่วมมือกันต่อไป สานใจกันให้เป็นหนึ่งหมู่เทชีวิตจิตใจสร้างบารมีกันให้เต็มที่ บารมีของเราก็จะได้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ บำเพ็ญบารมีให้มากที่สุดเท่าที่เรายังมีเวลาของชีวิตเหลืออยู่ในโลกนี้”

“การดำรงชีวิตอย่างนี้ ถือว่าเป็นชีวิตที่มีคุณค่าสมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มาพบพระพุทธศาสนา วิชชาธรรมกาย เพราะคุณค่าของชีวิตอยู่ตรงที่ใครได้หมู่เทสร้างบารมีมากกว่ากัน ได้ปรับปรุงแก้ไขตนเอง ฝึกฝนอบรมตนเอง จนกระทั่งสามารถเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัวได้ แล้วก็ทำหน้าที่เป็นผู้ให้แสงสว่างแก่โลก เป็นผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตรนำพาเพื่อนมนุษย์ให้เข้าไปถึงจุดแห่งความสมปรารถนาได้ ให้เขาได้เข้าถึงความสุขอันเกิดจากการได้เข้าถึงพระ

รัตนตรัยภายในตัว ได้รู้จักเป้าหมายชีวิตที่แท้จริง แล้วก็มีกำลังใจที่จะก้าวเดินต่อไปสู่ เป้าหมายนั้นได้ตลอดรอดฝั่ง โดยไม่หวาดหวั่นต่ออุปสรรคใดๆ กระทั่งมีชัยชนะถึงจุดหมายปลายทาง ใครทำตรงนี้ได้ บุคคลนั้นถือว่ามีชีวิตที่ทรงคุณค่า เป็นชีวิตของยอดนักสร้างบารมี ยอดนักรบกองทัพธรรมที่เป็นที่พึ่งทั้งเป็นต้นบุญต้นแบบให้แก่ชาวโลก”

การทำหน้าที่กัลยาณมิตรจึงเป็นหน้าที่สำคัญอย่างยิ่ง แม้พระพุทธเจ้าเองก็เคยทรงแสดง พุทธพจน์ตรัสสอน ให้สำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบต่อสังคมไว้ว่า

“ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงจาริกไป เพื่อประโยชน์และความสุขของชนหมู่มาก เพื่ออนุเคราะห์ชาวโลก เพื่อประโยชน์เกื้อกูลและความสุขแก่ทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลาย”

การทำหน้าที่กัลยาณมิตรเป็นการพัฒนาคุณค่าของความเป็นมนุษย์ เพราะหากความสุขหมายความว่าเพียงการเป็นอยู่ที่ดีทางกาย มนุษย์เราก็สามารถมีความสุขได้ โดยไม่ต้องเชื่อถือหรือปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาใดๆ แต่เพราะธรรมชาติของมนุษย์นั้นประกอบด้วยกายและใจ ซึ่งปรารถนาการมีชีวิตที่พัฒนา มีความก้าวหน้าและมีความสุขอย่างบริบูรณ์ในการดำเนินชีวิต ดังนั้น เป็นธรรมดาที่มนุษย์จึงต้องมีการพัฒนาทั้งกายและใจ ในกรณีนี้ผู้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในการให้คำแนะนำและให้แนวทางที่ดีในการพัฒนาจิตและวิญญาณเคียงคู่ไปกับการพัฒนาทางร่างกาย โดยการชี้ให้เห็นหลักคำสอนทางพระพุทธ-ศาสนาที่สอนให้คนเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แนะนำหลักในการดำเนินชีวิตด้วยทางสายกลาง

4.4 กรณีตัวอย่างการทำหน้าที่กัลยาณมิตร

เรื่องเล่าจากคุณเล็ก แปดริ้ว

“ดิฉันทำงานเป็นพนักงานบริษัทแห่งหนึ่ง และในระหว่างปี 2540 ถึง 2541 ที่ผ่านมานั้น ก็จะมีข่าวเกี่ยวกับวัดพระธรรมกายตามสื่อต่างๆ ทำให้เป็นหัวข้อวิพากษ์วิจารณ์ของเพื่อนๆ ที่ทำงานอยู่ด้วยกัน โดยเฉพาะเวลาหัวหน้าแผนกไม่อยู่ในห้องทำงาน แต่ว่าดิฉันก็ได้แต่รับฟังพร้อมทั้งเก็บข้อมูลที่เพื่อนๆ พูดกันมาเรื่อยๆ และก็ไม่ได้ไปตอบโต้อะไรด้วย เพราะว่า ปกติดิฉันเป็นคนไม่ชอบคุยกับใครหรือชอบนินทาใครๆ และโดยส่วนตัวก็เป็นคนชอบเดินทาง แสวงหา

ที่ ปฏิบัติธรรมตามสถานที่ต่างๆ ซึ่งเพื่อนๆ ในที่ทำงานก็รู้จักดี

เรื่องที่เพื่อนๆ เอามาพูดกัน ยกตัวอย่าง เช่น วัดนี้รวยแล้ว จ้างคน จ้างพระภิกษุมารวัด หลวงพ่อเจ้าอาวาสก็หล่อมาก ผีพรณกิงาม เพราะว่าท่านอาบน้ำแร่แช่น้ำนมมา หรือจะฉันทอาหารก็ต้องสั่งจากภัตตาคารหรูๆ หรือบางคนก็บอกว่า พระในวัดนี้ จะต้องมีการศึกษาสูง ต้องผิพรณวรรณะดี ถึงจะมาเป็นพระ เพราะว่าท่านจะใช้ความงาม ใช้สติปัญญาที่เรียนมา เข้าทำนองว่ามา เกลี้ยกล่อมหลอกลวง มาชักชวนให้ประชาชนทำบุญ หรือหลงเคลิ้มจนตามท่านมาที่วัด

ในที่ทำงานก็มีเพื่อนที่สนิทอีกคนหนึ่ง ที่ชอบการปฏิบัติธรรมเหมือนกัน แต่ว่าไปวัดพระธรรมกาย เคยมาชวนเหมือนกัน ก็มาบอกว่า วัดดีอย่างนั้นดี อย่างนี้สารพัด พอได้ฟังก็หัวเราะใส่เขาแบบไม่เกรงใจ พร้อมทั้งบอกเพื่อนคนนั้นไปว่า “เธอจะไปไหนก็ไปเถอะ หัวเด็ดตีนขาดก็ไม่ไปหรอกวัดนี้” แล้วก็ถามเชิงดูถูกไปว่า “วัดนี้ให้ค่าจ้างเธอไปวัดเท่าไรล่ะ” ซึ่งคำถามนี้ทำให้เขาโกรธมาก จนเขาพูดสวนกลับมว่า “เสียดายนะ ที่มึงเป็นผู้หญิง ถ้าเป็นผู้ชายซะหน่อย กูต่อยปากมึงแน่” แล้วก็เดินจากไป

หลังจากนั้น ดิฉันก็ยังเดินทางไปปฏิบัติธรรมที่ต่างๆ เช่นเดิม”

พบกัลยาณมิตร

หมู่บ้านที่ดิฉันอยู่นั้น มีผู้ใหญ่บ้านท่านหนึ่ง ยังอยู่วัยหนุ่ม เป็นคนดี มีน้ำใจงาม เป็นคนใจบุญ ชอบช่วยเหลือลูกบ้านทุกครอบครัว เช่น กลางดึก คี นหนึ่ง มีคนในหมู่บ้านไม่สบาย แล้วรถในหมู่บ้านก็หายาก เพราะว่าไม่ค่อยจะมีใครใช้กัน แต่พอพาคนป่วยไปหาผู้ใหญ่บ้าน ท่านก็ให้ช่วยเหลือรีบขับรถพาไปหาหมอทันทีเลย โดยที่ไม่ถามเลยว่าค่าจ้างหรือค่ารถให้เขาหรือไม่ ก็รู้สึกประทับใจผู้ใหญ่บ้านคนนี้มาก

มีอยู่วันหนึ่งซึ่งเป็นวันอาทิตย์ ในเวลาเช้า เห็นผู้ใหญ่บ้านเดินมาเรียก ดิฉันที่ประตูรั้วบ้านว่า บอกว่าจะชวนไปเที่ยว แต่ดิฉันก็ไม่ได้คุยอะไรด้วย เพราะว่ากำลังซักผ้าอยู่ พอซักผ้าเสร็จ น้องสาวรีบเข้ามาหา พร้อมกับพูดเสียงดังใส่ดิฉันว่า “รู้ไหม เขาจะชวนไปไหน” ข้าพเจ้าก็ตอบเสียงดังกลับไ้ว่า “รู้ เขาจะพาไปวัดพระธรรมกาย” แล้วน้องก็บอกอีกว่า “ระวังนะ ไปที่นี่หลงทุกคนหมดตัว และถ้าจะไปต้องเอาน้ำติดตัวไปกินด้วยนะ เพราะมีคนเขาว่า กินน้ำที่วัดแล้วจะหลง”

เดินทางมาวัดพระธรรมกายครั้งแรก

เมื่อเดินทางมาวัดก็เอาขวดใส่น้ำมาจากบ้านแล้วพกติดตัวตลอด และไม่ดื่มน้ำของวัด แม้จะมีคนมาชวนก็ตาม แม้แต่ข้าวที่วัดจัดให้ก็ไม่กิน เพราะยังไม่ไวใจใครแต่ก็อดทิ้งกับศาลาที่กว้างขวางใหญ่โต เพราะตลอดชีวิตไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน และก็คิดอีกว่า คนที่มานั่งเต็มศาลานี้คงถูกจ้างมาแน่นอน

พอถึงช่วงนั่งสมาธิ ก็หลับตาไปได้สักครู่ ก็รู้สึกสงสัยต่างๆ ที่หลับตาอยู่ว่า คนไปไหนกันหมดแล้ว ทั้งเราไว้แล้วแน่เลย เพราะว่าเจ็บบมาก ก็เลยหรีตาดู ทั้งซ้ายขวา ก็เห็นคนนั่งสมาธิอยู่ ก็สงสัยว่า ทำไมเขาไม่พูดกัน เพราะว่าคุ้นเคยเวลาที่ไปเคยทำบุญ ไปปฏิบัติธรรมที่ต่างๆ คนจะชอบคุยกัน แม้แต่เวลาพระเทศน์ก็จะคุยแข่งกับพระด้วย ก็ทำให้อดทิ้งไม่ได้ว่า วัดนี้ฝึกคนให้เจ็บบได้ขนาดนี้ เขียวหรือ แต่ก็ไม่น่าดื่ม้ำของวัดเช่นกัน เพราะว่ากลัวหลงวัด

พอช่วงพักเที่ยง ก็เดินไปท้ายสภารธรรมกายสากล ก็ไปยืนมองไปรอบๆ ทำให้อดทิ้งอีกไม่ได้ว่า ทำไมที่นี่สะอาดจังเลย แล้วก็ไม่เห็นมีคนทำความสะอาดด้วย แล้วพอดีเหลือบไปเห็นหลอดดูดน้ำหล่นที่พื้น ก็ก้มไปเก็บขึ้นมา จังหวะนั้นมีผู้หญิงหน้าตา รูปร่างดี สวมชุดอุบาสิกาเดินผ่านมา พอเห็นชุดที่เขาสวมนั้นก็รู้สึกชอบมาก เพราะว่าดูแล้วสวย สะอาด เหมือนเป็นชุดนางฟ้าทีเดียว แล้วอุบาสิกาคนนั้นก็เดินมาหาแล้วบอกว่า “ขอกราบอนุโมทนาบุญด้วยนะคะ” พร้อมส่งสายตามาที่ดิฉัน แล้วดิฉันก็ส่งสายตาดตอบ ซึ่งเขาก็คงจะรู้ว่า ดิฉันกำลังเยาะเย้ยเขา เพราะตอนนั้นคิดในใจว่า หน้าตาของบุญวัดนี้ยาวอย่างกับหลอดดูดน้ำหรือไม่ จินตนาการว่าอุบาสิกาคนนั้นจับความรู้สึกเราได้ จึงพูดแบบยี้มๆ กับดิฉันว่าที่ดิฉันช่วยทำสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้สะอาดก็จะได้รับบุญตรงนี้ เขากล่าวอนุโมทนาบุญ ก็จะได้มีส่วนในบุญนั้นด้วย พอได้ฟังอย่างนั้นก็รู้สึกประทับใจ ยืนยี้มมองตามหลังอุบาสิกาคนนั้นที่เดินห่างออกไป คิดในใจอีกว่าขนาดลูกศิษย์ยังขนาดนี้ แล้วครูบาอาจารย์ของเขาจะขนาดไหน

ประทับใจในการสอนธรรมะของวัดพระธรรมกาย

หลังจากนั้นดิฉันก็เริ่มติดวัดแล้วก็เดินทางมาร่วมงานทุกอาทิตย์ต่อเนื่องกันมา ก็ทำให้เข้าใจว่า ชาวที่ได้ฟังมาจากนอกวัดอีกอย่างหนึ่ง แต่มาที่วัดก็เห็นเป็นอีกแบบหนึ่ง เช่น มีคนมาบอกว่า หลวงพ่ออภัยยกทรัพย์ แล้วพระที่นั่นหลอกลวง แต่จริงๆ ท่านไม่ได้หลอกลวง ท่านก็ได้ทำหน้าที่ คุณถวายเท่านั้นเท่านั้น

แต่ว่าท่านกลับบอกว่า คุณทำบุญอย่างนี้แล้ว จะได้บุญตามมาอย่างไร แล้วเราก็ใช้ปัญญาตรองตามคำที่ท่านบอกมา ซึ่งปัญญานี้ก็มาจากการนั่งสมาธิตามที่วัดนี้สอนมา แล้วก็มีความสุขด้วย

ธรรมะที่พระเดชพระคุณหลวงพ่от่านนำมาสอนก็ดีมาก ซึ่งดิฉันไม่เคยได้ยินที่ไหนมาก่อน เช่น เรื่องศีล 5 บางวัดที่เคยไปทำบุญ เคยถามว่าทำไมไม่เทศนาเรื่องการรักษาศีล 5 บ้าง พระท่านก็ตอบว่า ถ้าอาตมาเทศน์ให้เขาทราบว่าการทำผิดศีลข้อไหน จะได้ผลของบาปอย่างไร ก็เกรงว่าจะไม่มีใครมาทำบุญที่วัด แต่ว่าที่วัดพระธรรมกาย พระเดชพระคุณหลวงพ่от่านให้เห็นอย่างชัดเจนเลยว่า คุณทำผิดศีลข้อนี้ แล้วคุณจะได้รับผลอย่างไรในอนาคต จะตกนรกขุมไหน ทะลุปรุโปร่งหมด แต่ถ้าเราอยากมีชีวิตดีขึ้น สบายขึ้น และมีความสุขมากขึ้น ท่านก็จะสอนให้เราตั้งเป้าหมายชีวิต ให้เรากำหนดรูปแบบชีวิตของเราเองด้วยการทำทาน การรักษาศีล การเจริญภาวนา ซึ่งดิฉันรู้สึกประทับใจและศรัทธาว่า และพยายามที่จะปฏิบัติตามคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่от่านเสมอมา

เริ่มทำหน้าที่กัลยาณมิตรอยากให้คนรอบข้างมีความสุขเหมือนตน

หลังจากที่แน่ใจว่าดิฉันชอบในคำสอนของวัดนี้ และได้หลงเพราะดื่มน้ำอย่างที่คุณเขาพูดกันมา ดิฉันจึงมาวัดอยู่เสมอๆ มีความรู้สึกที่วัดนี้เหมือนนิมิตของดิฉัน เพราะเดินอยู่ในวัดนี้ เจอแต่คนที่มียิ้ม แม้จะไม่เคยรู้จักกัน เขาก็ยกมือไหว้เรา ทักทายเรา ยิ้มให้เรา ทำให้ดิฉันมีความสุขมากๆ แล้วจากจุดตรงนี้ ทำให้ดิฉันเริ่มคิดถึงอีกหลายๆ คน ที่หน้าตาหม่นหมอง อยากให้เขายิ้มเป็น อยากให้เขามีความสุขใจ เหมือนเวลาที่ดิฉันมีความสุขอยู่ที่นี้ ก็เลยเริ่มไปชวนคนมาที่วัดพระธรรมกาย

พอดิฉันสนทนากับใครก็ตาม แค่อ่ยคำว่า วัดพระธรรมกาย พวกเขาจะไม่สนทนากับดิฉัน บางคนเห็นหน้าดิฉันแล้วหลบเลย ดิฉันก็เลยเปลี่ยนจากสนทนาจากเรื่องวัดมาเป็นเรื่องตัวเอง เล่าเรื่องตัวเองให้เขาฟัง เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้เขาไว้คิด เล่าเรื่องความสุขที่ดิฉันได้รับจากวัด และเวลาพูดถึงความสุข ก็จะทำให้ดิฉันมีหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ดวงตาที่เป็นประกายออกมา ทำให้คนที่รับฟังก็พลอยยิ้มไปด้วย และดิฉันได้รับคำสอนอะไรจากวัด จะนำคำสอนจากวัดไปใช้ในชีวิตประจำวัน ยกตัวอย่างเช่น พระเดชพระคุณหลวงพ่от่านทักตักชีว่ ท่านเทศน์เรื่องทานอาหารแล้วมีก๋วยเตี๋ยวไม่ล้างจาน ปล่อยให้ทิ้งไว้ให้มดขึ้น พอจะไป

เอาไปล้าง ต้องค่อยๆ เอาสองนิ้วคืบจายโยนใส่กะละมังล้างน้ำ มดก็เลยแหงนหน้ามองเรา แล้วเกิดอาฆาต ใจมดก็เศร้าหมองก็ตายไปตกนรกต่อ แล้วยังผูกพยาบาทกับเราด้วย และทำให้เราทำกรรมเพิ่มอีก ซึ่งเราไม่มีวันฆ่ามดให้หมดไปจากโลกได้ เพราะว่ามีบางคนทำกรรมหนัก ตายแล้วต้องมาเกิดเป็นสัตว์เล็กๆ อย่างนี้ ซึ่งมันเป็นการแก้ปัญหาก็ปลายเหตุ ท่านก็บอกว่า ต้องแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ โดยให้ถุงพลาสติกมา ใส่กระป๋อง แล้วเอาเศษอาหารทิ้งลงไป พอเต็มก็มัดปากถุงให้ดีแล้วเอาไปทิ้ง ทำให้ไม่มีมดมารบกวน หรือเมื่อก่อนดิฉันก็เคยโดนกับดักหนูที่วางไว้หนึบหัวแม่มือ เจนต้องช่วยกันงัดออก แต่ว่าตอนนี้ไม่มีแล้ว เราก็ช่วยกันทำบ้านให้สะอาด

ชวนพี่ชาย ยอดนักดื่มไปปฏิบัติธรรม

พี่ชายดิฉันมีครอบครัวแล้ว ช่วงหลังนี้มีปัญหาในครอบครัว ก็จะดื่มเหล้ามากถึงขนาดตื่นนอนมาตีสี่ สิ่งแรกที่ต้องทำคือ คว้าขวดเหล้ามาดื่มก่อนเลย เวลาคุยกันนี้ได้กลืนเหล้าตลอด ดิฉันก็คิดว่าวิธีจะชวนพี่ชายไปปฏิบัติธรรมให้ได้ ก็ลองไปชวน พี่ชายก็อ้างว่าอดเหล้าไม่ได้ กลัวท้องเสีย และต้องรักษาศีล 8 ด้วย ดิฉันก็บอกพี่ว่าให้ลองอดเหล้าสัก 2-3 วันก่อนไปปฏิบัติธรรม และปกติพี่ชายก็ไม่ได้ทานอาหารมื้อเย็นอยู่แล้ว เห็นดื่มแต่เหล้าทุกวัน แล้วก็ให้พี่ชายชวนเพื่อนที่ดื่มด้วยกันไปเป็นเพื่อนด้วย และได้ขอร้องผู้ใหญ่บ้านและคุณไพลิน ช่วยเป็นพี่เลี้ยงให้ในคราวนั้นด้วย

วันแรกที่พี่ชายกลับมาจากการปฏิบัติธรรม ก็มากอดดิฉันแล้วก็ร้องให้ ดิฉันก็ร้องตามด้วย เขาบอกว่า “พี่เกิดใหม่แล้ว” เพราะเขาบอกว่า ที่ไปปฏิบัติธรรมเป็นเหมือนที่ที่เขาคุ้นเคย แล้วคนที่นี่แม้ไม่รู้จักกันก็เหมือนเป็นพี่เป็นน้องกันและทำให้เขารู้ตัวชั่ว เข้าใจชีวิต ก็เลยประกาศหักดิบไม่ดื่มเหล้าอีกเลย เพราะพระอาจารย์ที่นั่นเทศน์ให้ข้อมูลเต็มที่หลังจากนั้นเวลาดิฉันไปสวดมนต์ที่ไหน พี่ชายเขาก็จะตามไปสวดด้วย

เป็นกัลยาณมิตรให้ครอบครัวพี่เขย

พี่เขยของดิฉัน ถ้าไม่ดื่มเหล้าก็จะเป็นคนดี ขยัน เอาใจใส่ดูแลบ้าน นิสัยโอบอ้อมอารีมาก แต่พอดื่มเหล้าเข้าปากนี่ เปลี่ยนนิสัยเลย จะเกเร หาเรื่องคน

อื่นไม่ได้ก็จะหาเรื่องกับพี่น้อง โดยเฉพาะภรรยาของเขา ทั้งด่าและตบตีภรรยาเป็นประจำ

วันหนึ่งที่ดิฉันรู้สึกสะเทือนใจมากที่เห็นพี่เขยกับพี่สาวทะเลาะกันรุนแรงมาก และมีการทำลายข้าวของในบ้านด้วย วันนั้นฝนก็ตกหนัก พายุก็แรง ได้ยินเสียงหลานมาเรียก ดิฉันก็คิดว่าโตะวิ่งลงจากบ้านไปบ้านพี่เขย พอไปถึงก็เอาโตะฟาดพี่เขยก่อนเลย แต่พี่เขยก็เอามือกันไว้และก็บอกว่า มึงมาตีกูทำไม พี่เขยถูกพี่สาวเอามัดแทงตรงโหน่งปากร้า แล้วหลบไปอยู่ห้อง

หลังจากวันนั้นไม่นาน พี่สาวตีแม่เหล้าแล้วก็กินยาฆ่าแมลงฆ่าตัวตายต่อหน้า โดยที่พี่เขยก็ไม่ได้ห้าม แต่ลูกชายของพี่สาวกระโดดปัดขวดออกก็ไม่ทัน แล้วนำแม่ของเขามาล้างท้องที่โรงพยาบาล แต่ก็อยู่ได้แค่ 2 คืน พี่สาวก็เสียชีวิต

บรรยากาศในงานศพค่อนข้างเคร่งเครียด เพราะลูกและเพื่อนบ้านต่างลงความเห็นพ้องกันว่าพ่อผิด ทำให้แม่ตาย ดิฉันจึงเรียกหลานๆ มาคุยปลอบใจ ก็บอกเขาไปว่า แม่ตีแม่เหล้าไป ก็เลยกล้ำทำอย่างนี้ ถ้าไม่ตีแม่เหล้าคงไม่ทำเช่นนี้ และสอนเขาไปว่า หนูก็อย่าตีแม่เหล้า และก็ไปคุยกับพี่เขยด้วย แต่พี่เขยก็ไม่สะทกสะท้านอะไร ก็กลับไปตีแม่เหล้าและทำตัวเจ้าชู้ต่อไปอีก

อยู่มาวันหนึ่ง ดิฉันก็ชวนพี่เขยไปเที่ยวเชียงใหม่ไปปฏิบัติธรรม โดยบอกว่าไปแล้วสามารถพักผ่อนทั้งร่างกายและจิตใจ แต่พี่เขยก็อึ้งไป แม้เขาจะต่อต้านวัดพระธรรมกาย แต่เขาก็ถามจะไปเมื่อไหร่ ดิฉันก็บอกว่าวันอาทิตย์หน้า เขาก็รีบไป แต่ว่าพอถึงวันอาทิตย์ พี่เขยก็ได้ไปปฏิบัติธรรม ทำให้ดิฉันดีใจมาก ไม่คิดว่าเขาจะไปได้

พี่เขยหักดิบเลิกเหล้า

หลังจากที่พี่เขยได้ไปปฏิบัติธรรม ที่นั่นก็จะมีการประชุมกลุ่มกัน เขาก็ร้องไห้ใหญ่เลย และบอกในกลุ่มว่าจะหยุดตีแม่เหล้า ก็มีคนถามเขาว่า คิดอย่างไรถึงจะหยุดเหล้า เขาบอกว่าพอได้นั่งสมาธิแล้ว ก็คิดทบทวนดูว่า เขาปกครองลูกไม่ได้ เพราะว่าเขาเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีด้วย ตีแม่เหล้าด้วย ก็จะตัดสินใจเลิก ดิฉันรู้สึกดีใจมากที่สามารถชวนพี่เขยมา แล้วเขาก็ตัดสินใจเลิกเหล้าได้อย่างเด็ดขาด

พอกลับมาถึงบ้าน ตื่นเช้ามา พี่เขยก็มาใส่บาตรด้วยกัน ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยตื่นมาใส่บาตรเลยเพราะว่า เมื่อดังแต่เช้าเลย ก็ทำให้บรรดาญาติๆ และ

ครอบครัวของพี่เขยดีขึ้นมาก เพราะก่อนหน้านี้ พี่เขยทะเลาะกับคนอื่นๆ ตลอดเวลา ขนาดว่าจะไม่นับญาติกันแล้วระหว่างพี่น้อง หลานก็มาขอบคุณดิฉันที่ทำให้พ่อเขาเปลี่ยนไปในทางที่ดีได้ และก็แนะนำให้หลานไปบอกพ่อให้เอาจานดาวธรรมมาติด เพื่อจะให้พ่อได้เห็นหลวงพ่อ ได้ฟังเทศน์ ซึ่งจะทำให้พ่ออยู่ในบุญ ห่างจากเพื่อนชั่วเหล่าที่คุ้นเคยได้”

จากเรื่องที่น่ามาเป็นกรณีศึกษาอาจกล่าวได้ว่า ผู้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรนั้น มีหน้าที่สำคัญที่ส่งผลให้คนรู้จักการพัฒนาตนเอง เพื่อให้เป็นคนดีของสังคม แม้จะประสบปัญหาหรือความทุกข์ ก็สามารถเผชิญหน้ากับความทุกข์ได้อย่างมีสติ ให้พิจารณาสิ่งต่างๆ โดยใช้เหตุผล ด้วยสติปัญญา และมีความหวังกับชีวิตว่าจะต้องดีขึ้นถ้าหากกระทำความดี มีศรัทธามั่นคงในการทำบุญและให้ทาน ตลอดจนการรักษาศีล และการเจริญภาวนา เพื่อสั่งสมบุญบารมีไว้ในกายภาคหน้า และยังนำไปสู่การมีจิตใจโอบอ้อมอารี ให้อภัยเพื่อนมนุษย์ ไม่ผูกพยาบาท เชื้อพอง เคารพนับถือบุคคลตามลำดับอาวุโส และยึดมั่นในความกตัญญูต่อผู้มีอุปการคุณ มีความสงบเสถียร นอบน้อม สำนวณ เกรงใจผู้อื่น และมีความระมัดระวัง รอบคอบ ฯลฯ และในที่สุด นอกจากจะสามารถเป็นกัลยาณมิตรให้กับตนเองแล้ว ยังสามารถเป็นกัลยาณมิตรให้กับคนอื่นต่อไปอีกได้

กิจกรรม

หลังจากนักศึกษาได้ศึกษา บทที่ 4 ทักษะการทำหน้าที่กัลยาณมิตรทางจิตใจ จบโดยสมบูรณ์แล้ว
โปรดทำแบบประเมินตนเองหลังเรียนบทที่ 4 ในแบบฝึกปฏิบัติบทที่ 4
แล้วจึงศึกษาบทที่ 5 ต่อไป